

Besøg på Månen

Engang da Fuldmånen skinnede ned over Landene, meddelte åndemaneren Migssuarnianga sine Bopladsfæller, at han ville holde Besværgelser og foretage en åndeflugt til Månen. Mange Mennesker strømmede til for at være til Stede i Huset, og man slukkede Lamperne. Da det var bleven mørkt, kom alle Hjælpeånderne til Stede og for siden bort med åndemaneren, medens en gammel Hjælpeånd blev ladet tilbage i hans Sted. Den gamle Hjælpeånd lå ganske stille på Gulvet på det Sted, hvor åndemaneren var bleven bagbundet, og medens Tilhørerne ventede, holdt han dem i ånde ved nu og da at meddele, hvor langt åndemaneren var nået på sin Månerejse.

I Begyndelsen for åndemaneren ud over Havet ganske lavt, næsten i Højde med Overfladen, lige ud til Horisontens yderste Rand, hvor Hav og Himmel støder sammen. Her slap de op i Himlen og fløj videre hen over den store Slette, der fører til Månemandens Hus.

Tunuviat hed en af Migssuarniangas Hjælpeånder, en gammel og erfaren ånd, som ofte havde været oppe på Månen. Han sagde:

„Denne Gang tror jeg, vi er kommen bag på Månen; det hænder ellers aldrig, at man overrasker Månemanden.“

Månemandens Hunde, som ellers plejede at gøre Larm, lå oven på Huset og sov. De skulde dog alligevel ikke komme ubemærket frem, thi da de var ganske nær ved Huset, rejste Hundene sig pludselig op og gav sig til at gø, og derved fik Månemanden at vide, at der kom fremmede.

Også inde i Husgangen lå der en stor, farlig Hund på

Vagt, og den var meget vanskelig at slippe forbi.

Da de endelig kom ind til Månemanden, var han meget opbragt over at få fremmede.

„Hvad skal I her?“ råbte han.

„Her er så snavset overalt, vi vil rense dit Hus!“

„Ha, ha, det var da godt,“ sagde Månemanden pludselig formildet og blev glad. Åndemaneren og hans Hjælpeånder gav sig straks til at gøre rent; overalt flød det med Skarn, men efterhånden som det blev samlet og kastet ud, blev det til Dyr, til Fangst dyr alt sammen. Der var Sæler af alle Slags, Narhvaler, Bjørne, Ræve og Fugle. På denne Måde sendtes en Mængde Fangst dyr til åndemanerens Boplads.

Månemandens Hus var mærkeligt indrettet. I den inderste Del skimtede man en stor Sø, dyb, vidtstrakt og sort. Dens Bredder tabte sig bort i Mørket; her sås ingen Grænser. Fra denne Sø falder Regnen ned over Jorden.

Når åndemanere besøger Månemanden, gør han til at begynde med altid Modstand, slår dem i Hovedet og søger at kaste dem i det sorte Hav i det indre af sit Hus. Den åndemaner, som kastes ned i dette, kommer aldrig op igen.

Men der fandtes endnu mærkelige Ting i Månemandens Hus. Inden for Indgangshullet ude på Gulvet lå to store Sten og drejede rundt, ganske langsomt. Man hørte mærkelige Lyde fra den ene Sten, og disse Lyde voksede stærkt engang imellem; når de blev stærkere, var det, fordi der et eller andet Sted på Jorden fandtes urene Kvinder, der ikke overholdt deres Diæt eller Bod efter en Fødsel eller et Dødsfald. Når urene Kvinder synder mod de gamle Vedtægter, bliver deres Arme lange og frygtindgydende og strækker sig helt op mod Månen, samtidig med at en malende og larmende Lyd fra Stenen bliver ganske utålelig. Idet Månemanden nu viste sit Hus frem, sagde han til åndemaneren:

„Kan I så forstå, at man ikke kan lade være med at blive vred, når Menneskene ikke overholder de Vedtægter, som jeg skal holde Hævd over?“

Derpå gik han hen og løftede Stenen og bad dem kigge ned. Straks åbnede der sig en Udsigt nedover. Mærkeligt var det at se, at alle Menneskenes Bopladser her var samlede så tæt ved Siden af hinanden, at de lignede Hunde om et Ædetrug.

Således holder Månemanden med Lethed Opsyn med Menneskenes Bopladser.

Store uformelige Dynger lå ved Siderne af Husene, og når Menneskene kom ud, var det, som om disse vældige Dynger skulde styrte sammen over dem. Det var Hundelorte, der så således ud oppe fra Månen, og derfor er Månemanden så bange for Hunde.

Nu løftede han den anden Sten fra Gulvet, og der åbnede sig en Udsigt over alle de Fangst dyr, som Menneskene lever af. Særlig var Bjørne og Fjordsæler tydelige at se; thi det er netop de Fangst dyr, der er flest af her ved vore Bopladser. Hvalrosser og Narhvaler ser man derimod i tåget Fjernhed, fordi disse Dyr lever så langt herfra.

Således skaffede åndemaneren Migssuarnianga sine Bopladsfæller nye Fangsldyr, og da han kom tilbage, fortalte han om alt det, han havde set og oplevet hos Månemanden.